

plativ dne 27. září 1933 druhou i třetí vyrovnací splátku. Tím shladil následky nesplnění vyrovnání, ocitl se však napotom v prodlení s placením čtvrté splátky k 27. říjnu 1933. Byv však Dr. G-em upomenut dopisem z 3. listopadu 1933 o zaplacení do 9 dnů, zaplatil ve lhůtě dne 6. a 7. listopadu 1933 i čtvrtou splátku, poněvadž ho upomínka došla 4. listopadu 1933. Nevadí, že upomínky byly učiněny bez předurčení pro zahájený spor, poněvadž vycházely z mylného právního názoru, že pohledávka obživla hned po uplynutí lhůty poskytnuté firmou J. Jest proto exekuce k vydobytí obživlé pohledávky s přisouzenými 6%ními úroky nepřípustná, i když se za základ vezme přisouzená pohledávka 11.447 Kč 25 h, poněvadž 46% kvota činí 5.165 Kč 74 h a žalobce zaplatil závčas v dodatečných lhůtách celkem 5.380 Kč 69 h.

Co do útrat směnečných sporů a $\frac{1}{3}$ provise jest však exekuce přípustná, an exekuční titul nabytý za vyrovnacího řízení nepozbývá splněním vyrovnání účinnosti pokud se týká nároků nezasažených vyrovnáním. To platí i o útratách exekuce.

Čís. 13734.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž byl zatímní správce podle § 114, třetí odstavec, ex. ř. propuštěn, není rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 281/34.)

Exekuční soudce nevyhověl návrhu odpůrce ohrožené strany, by zatímní správce Otto K. byl ve smyslu § 114 třetí odstavec ex. ř. propuštěn. Na rekurs odpůrcův změnil rekursní soud usnesení soudce exekučního v ten způsob, že se zatímní správce Otto K. propouští. Proti tomuto usnesení rekursního soudu čelil dovolací rekurs strany ohrožené, jež Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Podle § 132 čís. 5 ex. ř. není připuštěn rekurs proti usnesením, kterými se ve smyslu § 114 třetí odstavec ex. ř. nový správce jmenuje a tudíž dosavadní správce propouští. Nezáleží na tom, že dosavadního správce propustil soud rekursní a nikoli soud první, poněvadž zákon nerozlišuje, která stolice tak učinila, a rozhodnutí soudu rekursního nastupuje jen na místo usnesení soudu prvního.

Čís. 13735.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Není nezákonností (§ 46 odst. (2) zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), povoleno-li snížení pachtovného, ač bylo umluveno pachtovné vypočtené na základě určitého množství obilí a vedle toho minimální pachtovné v penězích.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 312/34.)

Pachtýři žádali o úpravu pachtovného ve smyslu vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. ohledně hospodářského celku ve smyslu § 7 cit. nař. Odpůrci namítali, že navrhovatelé nemají nárok na úpravu a snížení pachtovného, poněvadž podle smlouvy bylo ujednáno minimální pachtovné pro případ, že by cena pšenice klesla tak, že by pachtovné z 1 ha nedosahovalo 1.042 Kč. Dodatečnou úmluvou ze dne 24. listopadu 1931 bylo minimální pachtovné zvýšeno na celkovou částku 67.589 Kč 63 h. Dále tvrdili, že navrhovatelé nemají nárok na snížení, poněvadž při sjednávání pachtovní smlouvy bylo na pokles cen zejména pšenice, pamatováno a jeho účinek na výši pachtovného byl předem vyloučen. Soud první stolice stanovil pachtovné na pachtovní rok 1933 částkou 55.956 Kč 90 h. D ů v o d y: Co se týče námitek odpůrců je námitka minimálního pachtovného neodůvodněna. Podle dodatku k pachtovní smlouvě ze dne 24. listopadu 1931 bylo určeno pachtovné v určité částce. Nelze tedy mluvit o tom, že dosavadní pachtovné bylo nižší, než pachtovné vypočtené podle cit. nařízení, a nepřichází v úvahu § 9 odst. (1) cit. nař. Jest sice správné, že podle smlouvy pamatovaly strany na pokles cen obilí, zejména pšenice, avšak nepřihlížejí k takovému snížení, jak se skutečně stalo, poněvadž fiktivní cena pšenice podle smlouvy, zejména podle dodatku ze dne 24. listopadu 1931 jest podstatně nižší než průměrná cena pšenice za tento rok a následující léta. Jest sice správné, že se podle § 9 smlouvy vzdaly pachtýři nároku na slevu pachtovného. Z jasného doslovu tohoto paragrafu vyplývá, že se pachtýři vzdali snížení pachtovného jen pro případy tam uvedené, totiž, že pachtýři přejali veškeré nebezpečství, které by pachtované objekty mohlo postihnouti, zejména za škody vzniklé živelními pohromami. K tomu se podotýká, že pachtovní smlouva byla uzavřena v roce 1925, kde strany na takové mimořádné hospodářské poměry, které panují již od r. 1930, nemohly pomýšleti a zejména nelze mít za to, že úmysl stran podle pachtovní smlouvy se nesl též k tomu, zasáhne-li stát svou svrchovanou mocí na základě nouzových opatření do úpravy pachtovného. Nelze proto mít za to, že pachtýři se vzdali snížení pachtovného za všech okolností. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Vývody stížnosti nejsou s to vyvrátiti odůvodnění napadeného rozhodnutí první stolice. První soud význam i dosah pachtovní smlouvy správně vyložil a posoudil. V § 6 smlouvy vzato bylo za základ výpočtu ročního pachtovného určité množství pšenice s dodatkem, že, klesla-li by cena tohoto množství pod 1.042 Kč, platí pachtýř roční nájemné z 1 ha 1.042 Kč, tedy úhrnem 60.089 Kč 63 h, oč bylo zvýšeno dodatkem ze dne 24. listopadu 1931 na 67.589 Kč 63 h jakožto minimální pachtovné. Dalších podrobností tento odstavec smlouvy neobsahuje, zejména není výslovně umluveno, že toto minimální pachtovné jest již nesnížitelné, nebo že se pachtýř vůbec práva na další snížení vzdává. Označení »minimální pachtovné« jest tedy rozuměti jen tak, že tím jest dosažena mez, kdy na výši pachtovného má vliv proměnlivá cena pšenice, jinak řečeno, že v takovémto případě jest vlastně ujednáno pachtovné v penězích. Tu zajisté je na místě výpočet podle § 3 cit. nař. Stejně z doslovu § 9 smlouvy nemůže odvozovati propachtovatel, že pachtýř nemá nárok na úpravu pachtovného podle nař. čís. 164/33. V tomto

odstavci pojednává se o mimořádných neštěstích, jež by mohla stihnouti objekty, jež by tudíž byla ke škodě pachtýřů. Pro takovéto případy bylo stanoveno, že kromě případné státní podpory nebo slevy daní nemohou pachtýři žádati slevu pachtovného. Zákonná úprava, jakou má na mysli cit. vládní nařízení, nebyla zajisté smlouvou míněna, aniž předvídána. I v souzeném případě mohou se jí pachtýři s úspěchem dovolávat.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o srovnalá rozhodnutí nižších soudů, pročez je dovolací rekurs přípustný jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost (§ 46 odst. (2) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.). Nejvyšší soud prozkoumav spisy neshledal žádný z těchto důvodů a proto nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 13736.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Správce žalobcovy konkursní podstaty jest oprávněn podati odvolání, třebaže ještě nebyl předsevzat zkušební rok. Tím, že správce konkursní podstaty žalobcovy podal odvolání, vstoupil do sporu, třebaže navrhoval kromě zrušení rozsudku z důvodu zmatečnosti přerušení řízení a uložení povinnosti k náhradě útrat žalovanému.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 325/34.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 9. září 1933, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 318 Kč. Dne 21. září 1933 byl na žalobcovo jmění vyhlášen konkurs. K roku, stanovenému na den 6. prosince 1933, se žalobce nedostavil, žalovaný popřel žalobní údaje a navrhl vydání rozsudku pro zmeškání, kterémužto návrhu soud první stolice vyhověl a žalobu zamítl. Odvolání podal správce konkursní podstaty žalobcovy a uplatňoval zmatečnost, již spatřoval v tom, že rozsudek byl vydán, ač na jmění žalující strany byl prohlášen usnesením ze dne 21. září 1933 konkurs, a navrhl, by rozsudek byl zrušen, řízení přerušeno a žalovaná strana odsouzena k náhradě útrat odvolacího řízení. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: Žaloba byla u soudu podána dne 9. září 1933 a žádáno v ní o zaplacení za dodané zboží. Rozsudek ve věci byl vynesен prvním soudem dne 6. prosince 1933 a doručen správci konkursní podstaty, jelikož mezi tím dne 21. září 1933 byl na jmění žalující strany vyhlášen konkurs. Rozsudek byl tedy vynesен proti osobě nezpůsobilé státi na soudě a je zmatečný podle § 477 čís. 6 c. ř. s. Avšak odvolací soud nemůže přes to odvolání vyhověti a napadený rozsudek zrušiti, tím méně vysloviti přerušení řízení podle § 8 konk. ř., ježto odvolání nebylo podáno žalobcem nebo jeho zmocněným zástupcem, nýbrž správcem konkursní podstaty, ač tento není ani stranou žalující, ani není oprávněn podati za ni odvolání, ježto dne 21. prosince 1933 nebyl